

Татко искаше да направи една леха край оградата, за да посади ранъ зеленчукъ, тъй както бѣше направилъ и съседътъ ни. Той старателно разкопа една частъ и стигна до единъ доста голѣмъ коренъ димитровчета. Единъ грамаденъ букетъ отъ пѣстри цвѣтчета се готвѣше да загине за мигъ подъ удара на търнокопа. Когато татко замахна, за да започне работа, неочакванъ гласъ го спрѣ:

— Чакай, свако! . . .

Татко отпуста търнокопа до краката си, обърна се и видѣ, че вуйчо стоеше до черницата и го следѣше.

— Защо? — попита татко.

— Абе свако, я спри очи на цвѣтето и го погледай добре! Толкозъ хубаво нѣщо премахва ли се?

— Ехъ, чудо работа — димитровче! — възрази татко.

— Че димитровче, разбира се. Едно красиво, пѣстро, весело българско цвѣте!... Я го вижъ! Да му се не нагледашъ! Започнало е живота си отъ нищожно семенце и расло, расло, порасло, та дошло до твоя търнокопъ. Я остави тая работа! Ти убивашъ единъ животъ, безъ да се

питаешъ, че и то, като тебе, иска да се радва на слънцето.

— Ха, каза го, — му се надсмѣ татко, — „единъ животъ!“.

— Да, единъ животъ! Тия цвѣтове вчера ги нѣмаше, а тия бѣха малки цвѣтчета, пѣкъ тия пжпки утре ще станатъ цвѣтове... Погледни колко пукнати пжпки и колко едва набѣбнали чакатъ божие то слънце да дойде да ги огрѣе, и тѣ да му се захиятъ съ първата си усмивка. Още съ първитѣ слънчеви лжчи, въ стѣблцата на тия хубави цвѣтчета руква живиятъ сокъ, раздвижва ги и тѣ започватъ бързо да растатъ и се разтварятъ. Погледни ги — не ти ли приличатъ на хора, на твои познайници, които живѣятъ и дишатъ като тебе? И ти, и тѣ живѣете отъ благодатната щедростъ на слънцето. . . И щомъ е тъй, не си ли приличате?

Думитъ на вуйча хванаха мѣсто. Татко си направи пакъ лехата и точно по срѣдата остана димитровчето, сякашъ нарочно посадено тамъ — за украшение.

И на другия день, когато мама ми поржча да набера единъ букетъ отъ цвѣтчетата на димитровчето, азъ за првъ